

הנחיה מס' 7.3 - תוצאות הימנעות התביעה מעריכת חקירה נגדית לנאשם	הנחיות פרקליט המדינה
עדכון אחרון: כז בטבת התשס"ג, 1 ינואר 2003	3 יולי 1991; 2 ינואר 1994

7.3 תוצאות הימנעות התביעה מעריכת חקירה נגדית לנאשם

1. כידוע, להימנעות התביעה מעריכת חקירה נגדית לנאשם יכולה להיות משמעות במישור של קביעת המשקל שראוי לייחס לעדותו של הנאשם.
2. פסק הדין המנחה בעניין זה היה בעבר עניין **יצחק**¹, בו נקבע כי אם נמנעת התביעה מלחקור את הנאשם חקירה נגדית, חייב בית המשפט לקחת זאת בחשבון ולהאמין לנאשם, אף אם נוטה הוא מלכתחילה להאמין לעדי התביעה.
3. הלכה זו שונתה בעניין **אלפאר**², בו קבע השופט מלץ, כי הימנעות נציג התביעה מלחקור את הנאשם חקירה נגדית אינה יוצרת חזקה שלפיה דברי הנאשם מהימנים ונכונים, ואין בהכרח להעדיף עדות נאשם שלגביה לא נחקר, על עדות אחרת, העושה רושם מהימן על השופט.
4. יחד עם זאת, יכול שתיוחס משמעות להימנעות מלחקור חקירה שכנגד, במסגרת שקלול מכלול הראיות והתרשמות בית המשפט מן העדים ומן הנאשם שלא נחקר. אולם, אם למשל, נמנעה התביעה מלחקור חקירה שכנגד, רק משום שלא ראתה בכך כל תועלת, לא ייחס לכך בית המשפט משקל לרעתה.
5. לפיכך, ככלל, על התביעה לעשות שימוש בכלי החקירה הנגדית ולחקור את הנאשם לגבי כל הסוגיות השנויות במחלוקת. יחד עם זאת, אם התובע אינו מעוניין להרחיב בחקירה הנגדית לגבי כל פרטי העדות הראשית, משום שנראה בעליל כי לא תצמח מכך כל תועלת, כי אז, חייב התובע להסביר לבית המשפט מפורשות שאינו רואה תועלת בקיום חקירה שכנגד על כל הנושאים שעלו בחקירה הראשית ולנמק עמדה זו. הפסקת החקירה הנגדית בעודה באיבה - וקל וחומר הימנעות מלחקור חקירה נגדית - ללא מתן הסבר לכך - יכולה להזיק ואין לה מקום.

¹ ע"פ 38/61 יצחק נ' מדינת ישראל, פ"ד טז 514 (1962).

² ע"פ 2603/90 אלפאר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(3) 799 (1991).